

λάττουσιν ἡμές τῆς φροντίδος νὰ πραγματευθῶμεν
ιδίᾳ περὶ ἑκάστου τούτων. Οὕτω δὲ τότε ὑψ' ἡμῶν
ἀναληψθὲν ἔργον καταστήσεται ἀπλούστερον, καὶ ὁ
σκοπός, οὐτινος οἱ ἡμέτεραι διαλέξεις στοχάζονται,
ἀκοπώτερον καὶ λινιτελέστερον ἐπίτευχθῆσται.

(Ἀκολουθεῖ).

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΗΜΩΔΕΣ BYZANTINON ΑΙΣΜΑ.

Δημώδης βυζαντινὰ ἄσματα ὀλίγιστα περιεσώθησαν
μέχρις ἡμῶν. Πρῶτος ὁ Legrand ἐν Recueil des Chansons
populaires Grecques, Paris, 1874, 1—17, ἀδημοσίευσέ τινα, ἔπειτα ὁ Δεστούνης τῷ 1877 ἐν Πε-
τρουπόλει (βιβλ. Krumbacher, gesch. der byz. Litteratur, σ. 418 κατ.) καὶ τελευταῖον ὁ Λάμπρος ἐν Παρ-
ασσῷ, 1879, σ. 400. 'Ο αὐτὸς Λάμπρος ὀδημοσίευε
νῦν ἐν Byzantinische Zeitschrift (τόμ. 3, τεύχ. 2,
σ. 165—166) ἄλλο ἄσμα, ὅπερ, λέγεται, εὑρίσκεται
ἐν ἀρχῇ τοῦ Βενετ. Κώδικος τοῦ Προκοπίου (ἀριθ. 398),
ἔχει δ' οὕτω :

"Αστρη ἔανθη πανέμορφη, ὁ κύρος Κωστής μισεύει,
καὶ ὑπάρει ὁ κύρος Κωστῆς μακρεὰ καὶ τὸ ταξίδιον μέγα.
Καὶ ἡ κύρη ἀπὸ τῆς λύπης της τοὺς μῆνας καταρρέει,
Νὰ κῆς, Φλεβάρι, φλέγεις με, καὶ Μάρτιος, ἐμάρανες με.
Ἄπολιτος, ἀπριλοφόρητος, καὶ Μάΐος, κατακαμένες,
τὸν κόσμον καὶ ἀν ἐγέμισες τὸ ἀνίτεια καὶ τὰ ρόδα,
τὴν ιδικήν μου τὴν καρδιὰν τοὺς πόνους καὶ τὰ δάκρυα".

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω, τελευταία ἑδομὰς τῶν
ἀπόκρεων, μεδ' ἣν ἥρχεται τὸ «Κύριε τῶν δυνάμεων», ἡ με-
γάλη τεσσαρακοστή. Ἡ κυριακὴ αὔτη, ἡ ἑδομὰς αὔτη, παν-
ταχοῦ διέρχεται ἐν εὐθυμίᾳ, ἐν δικαιοδόσει καὶ εὐχήσεις, ἐν
γυροῖς καὶ προσωπιδοφορίαις. 'Αλλ' αἱ προσωπιδοφορίαι, παρ' ἡ-
μῖν, οἱ προσωπιδοφόροι εἰνεὶ δέ, τι ἐλεσινὴν καὶ τρισθλίον. Ράχη
πολλάκις κατεσπιλωμένα, ἀτάκτως φερόμενα, ίδοι τὸ πλεῖστον
ἄν μη ἄπαν, τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς περιφερόμενον γένος, ἀνήκον τὸ
πλεῖστον εἰς τὸ τῆς ὑποστάθμης τῆς κοινωνίας. Γύναιαι ρυπαρὰ
σὺν ρυπαρωτέροις ἔτι συνοδοῖς πειρτρέχουσι τὰς ὁδούς, ἔστιν δέ
καὶ ἔφ' ἵππων, προπορευμένου δίκην λαβάρου ἐκκωφωτικῶς ἡ-
χοῦντος, δργάνου τινὸς λατέρνας καλουμένου. Πρὸ ἑδομάδος ἐπε-
σκοποῦμεν τὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης, τῆς Γαλ-
λίας, Ἀγγλίας, Γερμανίας καὶ Ιταλίας καὶ ἐθέλεπομεν ἐν αὐ-

'Ἐν σ. 206 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὑπάρχει τὸ σημείωμα¹,

1) Τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία τοῦ πρωτοτόπου.
«Τὸ παρόν βιβλίον ὑπάρχη ἐκ τῆς ἀθλίας μεγαλοπό-
λεως, πιπρακόμενον δὲ ἐν τῇ Ὁρεστιάδι ὄνθιτο παρὰ κυ-
ροῦ Ἀλεξίου Φραντζῆ τοῦ Σεβαστοπούλου, ἐντυχῶν δὲ
καὶ αὐτὸς τὸ τοιοῦτον ἐν αὐτῇ τῇ εὐδαίμονι χώρῃ ἀνέ-
γνων αὐτῶν ἐν μηνὶ Ιανουαρίῳ ιχ' ἵνδ. γ' τοῦ ξερᾶς γ'
ἔτους, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως χρόνον
καὶ μήνες ὄπιτώ. Δημήτριος.» "Ωστε προφανῶς τὸ ἄσμα
τοῦτο εἶναι πρὸ τοῦ 1453.

Καὶ ἐκ τοῦ ἄσματος τούτου θεοφανέμεθα 1) ὅτι τὸ
εἴμιορφος δημωδῶς καὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις προεφέ-
ρετο ἔμορφος, 2) ὅτι τὸ μισσείω (=ἀπέρχομαι, φραγ-
κικόν) καὶ τότε ἐν χρήσει ἡ το παρὰ τῷ λαῷ, 3) ὅτι
μακρεὺς ἐγράφετο, οὐχὶ μακριά, καὶ προεφέρετο κατὰ
συνίζησιν, καθ' ὃ καὶ τὰ νῦν βαθέα, π. λατεὰ κτλ. γρα-
πτέα, 4) ὅτι τὰ ὑποκοριστικὰ τότε ἔληγον εἰς τῷ, οὐχὶ
ῶς νῦν εἰς τι, ταξίδιον, ποτάμιον, γαρδάκιον κτλ., 5) ὅτι
καὶ τότε ἔτι πολλάκις ἐτηρεῖτο ἡ ἀρχαῖα τῆς ἀπὸ μετὰ
γεν. σύνταξις, 6) ὅτι τὸ κῆρυκε=καῆρις, εἰδὸς δὲ παρονο-
μασίας σχηματίζουσι τὰ Φ.λεβάρι=φλέγεις, Μάρτιο=έμά-
ρανεις, 7) ὅτι καὶ πρὸ τοῦ 1453 ὁ Μάριος κοινῶς Μᾶς
έλεγετο. 8) ὅτι Φ.λεβάρις, Μάρτιος, Απρίλιος κτλ. τότε
ἐγράφετο.

'Ο Λάμπρος ἐν ὑποσημειώσει τῆς πραγματείας αὐτοῦ
λέγει ὅτι εὗρε καὶ εἰς πολλοὺς Κώδικας τῶν Μονῶν τοῦ
"Αθωνος δημώδην ἄσματα τῶν ἔπειτα χρόνων καὶ τῶν
πρὸ τοῦ 1453, ἀτικα πάντα ἀνέκδοτα δύτα εὐκαιρίας
τυχῶν θὺ δημοσιεύση, π. χ. Κώδ. 1203 τῆς Μονῆς τῶν
Ἴερών, Κώδ. 148 τῆς Μονῆς τοῦ Ἐσφυγμένου καὶ Κώδ.
246 τῆς αὐτῆς Μονῆς.

[21 Ιανουαρίου 1894)

Π. Ν. Στ.

τοῦς μεταμφιεσμούς καὶ προσωπιδοφορίας καλλιτεγμικωτάτας,
συμβολικὰς παραστάσεις ἐκφαινούσας, τερπνὰς τὴν δύνιν, εὐφρε-
στάτας τὴν σύλληψιν καὶ ἐκτέλεσιν, ἐθέλεπομεν τοὺς πολίτας
πάντας μετέχοντας τῆς γενικῆς εὐθυμίας, διὸ κομφέτων δὲ ἀλη-
λογικολομένους ὡς ἐν μάχῃ, μάχη τοις καὶ κομψοῖς καὶ γαρίσσοις
δεσποινίδες μετέχουσιν ἀναδεικνύουσαι τὴν γάριν τῶν ἑρτῶν. 'Ο
κύρσος εὐθυμεῖ, ἀλλ' εὐθυμεῖ καλῶς. Παρ' ἡμῖν τὰ πάντα
κοινὰ καὶ τετριμένα. Οδημία ιδέα ἐν τοῖς μεταμφιεσμοῖς, οὐ-
δεμία γάρις, οὐδὲν τὸ καλλιτεγμικόν. Καὶ ἐν αὐτοῖς ἔτι τοῖς με-
γάλοις δημοσίοις κοροῦς σπανίως διακρίνει τις μεταμφιεσμούς πρω-
τοτυπίκων ἔγραφας, καλλιτεγμικήν τινὰ παράστασιν. Αἱ πλεῖσται
δὲ τῶν μετεχουσῶν τῶν γραφῶν ψηφίζουσιν ὑπὲρ τοῦ μεταμφιεσμοῦ
εἰς ἀνθοπώλιδας, μεταμφιεσμοῦ οὐχὶ σπανίως ἀνευ χάριτος γι-
γνομένου, Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τῶν γραφῶν, εἴπωμεν καὶ περὶ
τῶν διαμειθομένων κατὰ τοὺς μετὰ προσωπιδῶν τοιούτων εὐθυλο-
γῶν, τῶν πειραγμάτων εἰς τοὺς συγκινεῖται, δὲν
ἀντιλαμβάνεται τί λέγεται αἴρηνης περὶ αὐτόν, βάσιμον ἡ μὴ βά-
σιμον, καλὸν ἡ κακόν, ποσάκις δὲν αἰτθάνεται εὐχαρίστησιν ἐστω